

ΤΑ ΕΣΥΓΓΙΝΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ο δικηγόρος ενός άσημάντου λαποδούτου προς την σύζυγόν του :

— Τρέξε, γυναίκα, να φυλάξεις όλα τα πολύτιμα αντικείμενα του σπιτιού μας.

— Και γιατί ;

— Γιατί, ο κλέφτης, τον όποιο χθές κατόπιεν της ύπερασπίσεώς μου το δικαστήριο έκηρυξεν άθώο, θα έλθη ίσως να μ'ε επισκεφθή σήμερα, γιά να μου έκφωρήσει την εύγνωμοσύνην του !

— Να σου πω, φίλε μου, ποτέ δέν θα έκπιθυμούσα να βρωθώ έκει επάνω στον πόλο. Φαντάζεσαι τί θα πη να περιμένης 140 ώρες γιά να φέξη.

— Και όμως; το πράγμα εινε πολύ εύχάριστον, αγαπητέ μου... Δέν συλλογίζεσαι τί καλά ποτέ εινε να μτορής έκει νη πής στον δανειστή σου : «Πέρασα, αγαπητέ μου, αύριο πρωί-πρωί, γιά να σε πληρώσω !»

Ο δικηγόρος προς τον πελάτην του :

— Πές, βρε άδερφέ, αλλά και καθαρά την ύπόθεσιν σου. Εινε δική μου δουλειά να την μπερδέψω δεικτα !...

— Πω; επέρασες στο χορό ;

— Χόρεψα, ίδρωσα, έκρύωσα, διασκεδάσα, στενοχωρήθηκα, έγέλασα, μ' έγέλασαν, ήτάτησα, μ' ήτάτησαν, επάτησα, μ' επάτησαν, έσκούντησα, μ' έσκούντησαν, έφαγα, ήπια, έξώδευσα, είδα άφαιτες, είδα άσχιμους, είδα άσπρομάλλληδες, είδα νεαρούς, άκουσα άνοιχίες, είπα άνοιχίες, χόρεασα, ξεμπαρώθηκα, έφυγα, άρρώστησα, μετάνοισα !...

ΠΕΡΙΠΕΠΛΕΓΜΕΝΑΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΙ

ΑΝΑΚΑΤΩΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ !..

Ένας άνεπιός παντρεύθηκε την αδελφήν της μητέρας του, και έγινε έτσι σύζυγος της γυναικάδελφης του πατέρα του, σύζυγος της θείας του και γαμβρός των γονέων του...

Η γυναίκα του έγινε επίσης έτσι σύζυγος του άνεπιού της και κόρη της αδελφής της και του γαμβρού της; ! Ο πατέρας του νεονύμφου, ό όποιος έγινε επίσης και γαμβρός του, έγινε άκόμη πεθαρός της νεονύμφου, και ή αδελφή της πεθαρά της.

Τά παιδιά τά όποια θα γεννηθούν απ' αυτό τό γάμο, θα έχουν γαριά και θεία την γυναικάδελφν του πατέρα τους, ή όποία θα εινε επίσης αδελφή της μητέρας των και μητέρα του πατέρα τους! Η μητέρα των παιδιών αυτών θα εινε συγχρόως μεγάλη θεία τους, άφου εινε ή θεία του συζύγου της, ό όποιος εινε ό υιός του γαμβρού της. Ο παππούς των τέκνων αυτών ό όποιος εινε σύζυγος της θείας των, γαμβρός της μητέρας των, και πατέρας, θα εινε επίσης θείος των και αυτά άνεπιόι του πάππου των. Με άλλους λόγους όλοι αυτοί μισοί να βρισκανται σε λίγο... στο φρενοκομείο... καθώς κ' ό άναγνώστης άν θελήση να έμβραθύνη στο συγγενικό αυτό μπερδεμα...

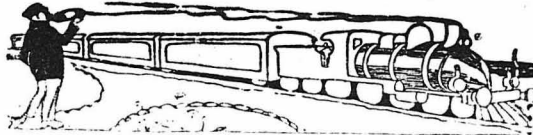
φαντάζομαι πως ό άντρας της τό ξέρει όλα και δέν λέει τίποτα έκειδή της συνεχώρησε τό παρελθόν. Θά έξετίμησε τη γυναίκα του ως σύζυγο, ως οικοδόσκεινα και θά της συνεχώρησε τά παραστρασιματα της νεότητός της... Ές άλλου, όποιος λογικός άντρας θα βρισκότανε στη θέση του τό ίδιο θα έκανε.

Και όσο μιλούσε, κούταζε τη γυναίκα του κατάματα. Έκείνη ήταν έτοιμη να κλάψη. Καταλάβαινε πως; ό άντρας της μιλούσε γιά αυτή την ίδια, πως; ήξερε τό παρελθόν της και της; τό συγχωρούσε. Δέν μπόρεσε να κρατηθή, ώρμησε πάνω του, τόν άγκάλιασε και τού φώναξε :

— Σ' εύχαριστώ, Φίλιππε. Κατάλαβες τό στρατηγικό μου, πως ψέματα απέδωσα στη Μαγδαληνή δια συνέβησαν σε μένα. Ήξερες τό παρελθόν μου και μου τό συνεχώρησες. Είσαι άντρας !.. Είσαι τόσο καλός ! Τόσο εύγενικός !... "Ω Φίλιππε, Φίλιππε σ' εύχαριστώ !..

Έκείνος την φίλησε στά δυό της δακρυματώδη μάτια κ' άρχισε να της χαϊδεύη τά μαλλιά, ψιθυρίζοντας :

— Ήσυχασε, μικρούλα μου... μήν κλαίς.., σ' αγαπώ, σε λατρεύω !.. Φρεϊδ. Μικροτέ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

NINON

(Του Alfred de Musset)

Ποιός ξέρει τί τά χείλη σου θα λέγαν τά δροσάτο
'Αν σου λέγα πως; σ' αγαπώ ξανθή γαλανομάτα
Μας φέρνει θλίψη στήν καρδιά ό έρωτας—τό ξέρεις.
Χωρίς να μάθης απ' αυτών και σύ να υποφέρης,
Κ' εινε κακό: πού άν ήθελες ποτέ να μ' αγαπήσης
Δέν ήταν τρόπος πειδ καλός γιά να με τιμαρώσης.
'Αν ήμπορούσα να σου πω την λύπη και τόν πόνο
Πού στήν καρδιά μου άναψαν μονάχα σ' έναν χάρου
Μέ την καρδιά σου την τραλή, πού τόσο με πιαδού.
Και θέλει σάν τη μάγισσα έκτά πάντα να μαντεύη.
Γιά να με κάνης πλειότερο γιά σε να υποπέρω
'Ισως, ξανθή μου, μούλεγες καμμά φουά: «Τό ξέρω».
'Ο έρωτάς σου άν σουλέγα, πως μέκομα σκά σου
Κι' άκολουθώ πάντοτε τραλλός τά βήματά σου.
Μέ την άμφιβολία σου όπου με φαρμακάνω
Και κειδύμορφη στά μάτια μου ξανθή, σε φανερώνας.
Γιά να μ' άνοιξης την πληγή βαθειά και πειδ μεγάλη
'Ισως και τότε θα μου πής πως; δέν πιστεύεις πάλι.
'Αν σουλέγα πως πάντοτε κρατά μέσ' την ψυχή μου
Την κάθε όμιλία μου πού κάνωμε, ξανθή μου,
Κ' ή κάθε λέξη σου ή γλυκιά, στό νοϊ πως μούχει μείνω.
Μέ μιά σου περιφρόνησι, πού ξέρεις ότι δίνει
Στά γαλανά ματάκια σου της άστραπής τό χρώμα
'Ισως να μ' απαγόρευες και σε να βλέπω άκόμα !
'Αν σουλέγα δια περνώ τη νύκτα άγρυπνημένος
Και την ήμέρα κλαίοντας στή γη γονατισμένος.
Σύ π' όταν κάνης πως γελάς κ' ή μέλισσα άκόμη
Θά νόμιζε γιά λουλούδο τό ροδιό σου στόμα.
'Από τη δυσπιστία σου και γιά να με παιδένης
Φοβάμαι μήπως γέλαγες χωρίς να με πιστέψης.
Μά δε θα μάθης τίποτε ! Θά έλλωθ να καθήσω
Σιμά στό λυχναράκι σου γιά να μιλώ μαζί σου
Νάκούω τη φωνίτια σου, να πίνω τη πνοή σου
Και ούσε με παρόνομο ποτέ να σ' άνοχλήσω,
Τότε άν γελούν τά χείλη σου τά ροδιστολισμένο
Δέν θάν τά μάτια σου γλυκά λιγότερο γιά μένα.
Μαζεύω άγρια λουλούδια όταν θα έβγουν τ' άστέρια
Τρέχω σιμά σου έλαφρός καθός τό δειράό σου
Νάκούω μάνοιχη ψυχή τό κλειδοκώμβολό σου
Πού τό μαγεύονες κ' αυτό τ' άρμονικά σου χείρα,
Και τους χορούς μας τους; παληούς ξανθή μου, δέν ξεχάνω
Πού σάν καλάμι έλύγισες στήν άγκαλιά μου επάνω.
Τη νύκτα, όταν σκοτεινιά σε κρύβει από μπροστά μου.
Κλεινομαι όλομόναχος ξανθή, στήν κάμαρά μου.
'Ο νούς μου βασανίζεται με χίλιες άναμνήσεις
'Οσες σ' αυτών αιώνια κατήνευσε σ' άπισή.
Κ' άνοιγω μπρός εις τό Θεού τό άργυριό τό μάτι
Την πονεμένη μου καρδιά σου άπό σέ γεμάτη.
Σε αγαπώ! μά κρύβεται του έρωτα ό πόνος
Δέν τόν προδίνει τίποτα και τόν γωριό μόνος.
Τό μυστικό κ' ή θλίψη μου μου είν' αγαπημένο
'Ορκίσθηκα να σ' αγαπώ πολύ κ' άπιστομένο.
Μά κ' ή άγάπη μου μπορεί γιά λίγο να με κάνη
Τά βασανά μου να ξεχνά—σε βλέπω και με φθάνω...
Ως τόσο δε γεννήθηκα έγω να εύτυχήσω,
Στόν κόρφο σου να κοιμηθώ, στα πόδια σου να ζήσω.
'Αχ, τοούτο δέν ήμπόρεσε κανείς να μου τό κρύψη.
Τά βασανά μου τά λαλεί και της καρδιάς μου ή θλίψη.
Και όμως τί τά χείλη σου θα λέγαν τά δροσάτα,
'Αν σουλέγα πως; σ' αγαπώ, ξανθή γαλανομάτα !..

Μετάφ. Πολ.Τ. Δημητραπεπούλου

Η ΘΗΛΥΠΡΕΠΕΙΑ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

'Ερρίκος ό Γ' ό βασιλεύς της Γαλλίας φημιζόταν γιά την μαλθακότητά του. 'Ο ήγεμών αυτός κοιμόταν φορώντας γάντια άρματισμένα, γιά να διατηρήση την λευκότητα των χειρών του, τά όποια ήσαν πράγματι ώραιότατα. Έπίσης γιά τόν ίδιο λόγο φορούσε στό πρόσωπό του μιά προσωπίδα καμωμένη από κάποια ειδική ζύμη. Τόσο δε έπερόσεσε στό ζήτημα του καλλωπισμού, ώστε έδωκε μιά μέρα τόν δούκα Έπερνόν, ό όποιος τόλμησε να παρουσιασθή ένώπιόν του, χωρίς να φοράη λευκά ύποδήματα και γιαντί τό ένδυμά του δέν ήταν καλά κουμπωμένο !..